

senere er indtraadt i vore politiske Forhold — og jeg siger, det er en heldbringende Forandring, eller det skal i det Mindste først vise sig, at den ikke er heldbringende — er det indtruffet, som vi dengang ikke turde ane eller vente, paa Grund af de store Magters Modstand, idet Osterreich og Preussen havde taget en saadan Stilling i det tyske Forbund, at vi ikke turde tiltage os Magt over Holsteen, som vi burde holde fast paa. Dette Holsteen er med samtlige Magters Minde lagt ind i Forbindelsen — eller holdt fast i Forbindelsen — det er et meget bedre Udtryk, thi Forbindelsen bestod længe i Forveien — med Kongeriget Danmark — i et dansk Monarkie, paa samme Maade og paa samme Vilkaar som Slesvig. Hvad der fra Kongens Side en Tid har været lovet Danmark og Slesvig er ogsaa lovet Holsteen, thi Kongen vilde ikke gjøre nogen af sine Undersaatter Uret, han vilde ikke berøve dem det, som han efter sit hæderlige Sindelag gav dem, der laa hans Hjerte nærmest. Det skal først bevises, at de Rettigheder, som vi her omtaler, disse vigtige Grundrettigheder, for at værges om vor Existence som et Monarkie og som et samlet Folk, ikke kunne vedblive i denne Forbindelse, før vi behøve at ængste os over, at de skulle tages bort. Endnu har jeg ikke hørt Nogen føre Bevis for, at vi paa Grund af Forbindelsen med Holsteen ikke kunne bevare disse Rettigheder, og hvorfor ikke? Fordi Svaret ganske simpelt vilde blive: Saa maa denne Forbindelse knyttes paa en anden Maade. Naar da det ærede Ministerium siger: Men fra det Dieblif af, at Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 traadte frem for Oder, maae I dog have seet det hele Forhold med andre Øine og under en anden Synsvinkel, saa svarer jeg: har jeg og have ikke Mange med mig begrebet det og handlet derefter? Vi have seet Forholdet under en anden Synsvinkel, vi have seet med Rolighed og Tausshed paa, at Friheden i Slesvig er bleven gjort til det Kummerligste, den kunde gøres til. Det er et stort Offer, der er bragt fra Danmarks Riges Side, fra deres Side, i hvis Depositum Kongen havde nedlagt disse herlige Gaver. Vi have seet det Samme skee i Holsteen, og vi have tiet. Det er en Nød-

vendighed, siger man, den raader, den maa seire. Man har krævet Tid for Udviklingen til Tælleskabet; man har her fra vor Side efter min Overbeviisning givet formegen Tid, det er Feilen. Rigsdagen har i den Henseende en stor Feil paa sig, den har forsinket Sagens Afgjørelse, som den skulde have drevet paa, — og deri er jeg ikke Skyld — men dermed er Intet forandret, og endnu i forrige Aar, da vi vare sammen her paa dette Sted, som vi ulukkeligvis forlode under en Trætte om et Forbehold, som dersom man vil bruge det med Magt, vil blive brugt tiltrods for alle Indsigelser, og som man, dersom man vil gaae frem med Ret, saa ikke har isinde at bruge paa den Maade, som man frygter, — da vi forhandlede her sidst, siger jeg, saa kom Regjeringen selv til den Anerkendelse, at efter at Beslutningen for tredje Gang var tagen om, hvorledes Danmarks Riges Grundlov skulde komme til at see ud, naar den alene skulde gjælde for Kongeriget, saa beholdt Rigsdagen endnu tilbage et Veto imod Regjeringsforanstaltninger, som ikke bragte Kongeriget paa den rette Maade i den monarkiske Forbindelse. Dette af Ministeriet indrømmede Veto kan ikke indeholde nogen fornuftig Tanke, naar ikke deri skal ligge den Betragtning fra Ministeriet: Vi ere os selv bevidste, at vi ikke ville tilraade Kongen at berøve Monarkiet de Grundrettigheder, de vigtige Friheder, der ere givne, med mindre den allerhaardeste Nødvendighed er tilstede, vi ere os selv bevidste, at vi skulle bevise denne Nødvendighed, før vi tilraade at berøve Riget disse Friheder, og til Underpant derpaa lade vi Rigsdagen beholde Ret til en Nægtelse eller til et Samtykke, eftersom den finder, at det, som er givet, kan svare til Hensigten eller ikke. Har man ikke meent dette, dermed, saa vilde det have været troløst at gaae ind derpaa, men troløst har Ministeriet aldrig handlet imod os (Joh. Joh.) Nei! Og er der Nogen, der nærer den Tanke, saa skule han den dybt i sin Sjæl og handle som det var med den største Tillid, thi derved vinde vi den største Seir. Jeg gaaer ud fra den Overbeviisning, at det Ministerium, som nu styrer Statsvognen — og, lader os ikke glemme det, som er faldet dertil af Kon-